

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 555/2018-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Privatbanka, a. s., Einsteinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Martin Škubla, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 39 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžo 166/2015 a jeho rozsudkom zo 4. októbra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Privatbanka, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. decembra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Privatbanka, a. s., Einsteinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s. r. o.,

Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Martin Škubla, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 39 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžo 166/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom zo 4. októbra 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Spravodajskej jednotky finančnej polície (ďalej len „spravodajská jednotka finančnej polície“) č. PPZ-BOK-FP-II-9-035/2012 z 12. novembra 2012 bola sťažovateľke podľa § 33 ods. 1 písm. a) zákona č. 297/2008 Z. z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a ochrane pred financovaním terorizmu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane pred legalizáciou“) uložená pokuta v sume 55 000 € za:

1. nesplnenie povinností ustanovených v § 10 ods. 1 písm. b) a d), ods. 2 písm. c), ods. 8, § 14 ods. 2 písm. a) a ods. 3 a § 17 ods. 1 zákona o ochrane pred legalizáciou, ktoré spočívalo v tom, že sťažovateľka, ktorá bola v období od 15. februára 2007 do 31. augusta 2008 zaradená medzi povinné osoby podľa § 3 písm. a) zákona č. 367/2000 Z. z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a od 1. septembra 2008 do 15. februára 2012 podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona o ochrane pred legalizáciou, pri obchodnom vzťahu a obchodoch klienta INTERNATIONAL INVESTMENT HOLDINGS LIMITED – organizačná zložka, Námestie Slobody 13, Bratislava (ďalej len „IIHL – organizačná zložka“), ktorej zriaďovateľom je spoločnosť INTERNATIONAL INVESTMENT HOLDINGS LIMITED, Valletta, Merchants Street 5/1, Malta:

- z 5. apríla 2011 – kreditná platba v sume 3 990 798,32 € na číslo účtu [REDAKOVANÉ], ktorého majiteľom je IIHL – organizačná zložka, poukázaná z Daňového úradu Bratislava I a deklarovaná ako vrátenie DPH,

- zo 6. apríla 2011 - debetná platba v sume 3 975 800 € z čísla účtu [REDACTED] (IIHL – organizačná zložka) v prospech vnútrobankového účtu č. [REDACTED] deklarovaná ako nákup finančnej zmenky,

- z 18. apríla 2011 – kreditná platba v sume 3 976 453,56 € na číslo účtu [REDACTED] (IIHL – organizačná zložka) z vnútrobankového účtu ako splatnosť finančnej zmenky,

keď sťažovateľka ako povinná osoba aj napriek známym skutočnostiam, resp. možnosti zistenia a overenia skutočnosti, že ide o zložité, nezvyčajne veľké obchody s nezvyčajnou povahou, ktoré nepatrili do bežného rámca a povahy obchodov klienta, a to aj vzhľadom na malý počet (iba sedem) obchodov na účte klienta v rozsahu od 1 000 € do 5 000 €, ako aj vzhľadom na to, že nákup cenných papierov bol realizovaný mimo bežných zvyklostí klienta, pričom tieto obchody svojou povahou a rozsahom spĺňali aj atribúty neobvyklých obchodných operácií podľa bodu 5.3 písm. k) a písm. s) čl. V programu vlastnej činnosti sťažovateľky ako povinnej osoby, zameraného proti legalizácii a financovaniu terorizmu (ďalej aj „program“) sťažovateľka nevenovala týmto obchodom osobitnú pozornosť, neskúmala účel týchto obchodov a neurobila o týchto obchodoch písomný záznam, nevykonala základnú starostlivosť vo vzťahu ku klientovi, keď v závislosti od rizika legalizácie a financovania terorizmu neidentifikovala konečného užívateľa výhod, nevykonala priebežné monitorovanie obchodného vzťahu, nepreskúmala konkrétne obchody, či sú v súlade s jej poznatkami o klientovi, jeho podnikateľskom profile a prehľade možných rizík spojených s klientom a v konečnom dôsledku obchody nevyhodnotila a neohlásila finančnej spravodajskej jednotke ako neobvyklé obchodné operácie,

2. nesplnenie povinností ustanovených v § 10 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. c) a ods. 8, § 12 ods. 1 a § 17 ods. 1 zákona o ochrane pred legalizáciou, ktoré spočívalo v tom, že sťažovateľka ako povinná osoba k obchodnému vzťahu a k obchodom klienta [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], po realizácii bezhotovostného prevodu v sume 3 000 000 € z [REDACTED] na číslo účtu [REDACTED], ktorého majiteľom je [REDACTED], aj napriek možnosti zistenia, resp. overenia skutočnosti, že išlo

- pôvodne o platbu spoločnosti Packer Holding Limited so sídlom v Belize (štát, ktorý nedostatočne uplatňuje opatrenia proti legalizácii) za nákup cenných papierov klienta [REDACTED], pričom štatutárneho zástupcu uvedenej spoločnosti [REDACTED] vôbec nepoznal,

- o obchod, ktorý spĺňa aj atribúty neobvyklej obchodnej operácie podľa bodu 5.2 písm. a) čl. V programu,

- o vysoký objem finančných prostriedkov pripísaných na účet [REDACTED], ktorý zjavne nepatrí do bežného rámca povahy jeho obchodov,

pri vykonaní základnej starostlivosti neexistovala v závislosti od rizika legalizácie financovania terorizmu pôvod týchto finančných prostriedkov a nevykonala zvýšenú starostlivosť a v konečnom dôsledku nevyhodnotila a neohlásila spravodajskej jednotke finančnej polície obchod ako neobvyklú obchodnú operáciu.

Rozklad sťažovateľky proti označenému rozhodnutiu spravodajskej jednotky finančnej polície z 12. novembra 2012 Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) rozhodnutím č. SLV-OLS-2/2013 z 11. februára 2013 zamietlo a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdilo.

Žalobou v správnom súdnictve podanou 12. apríla 2013 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sa sťažovateľka domáhala zrušenia už označených rozhodnutí správnych orgánov vydaných v jej veci. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 S 91/2013 z 24. februára 2015 žalobu sťažovateľky zamietol podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), rozhodujúc o odvolaní sťažovateľky, napadnutým rozsudkom sp. zn. 4 Sžo 166/2015 zo 4. októbra 2016 rozsudok krajského súdu z 24. februára 2015 ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 v spojení s § 250ja ods. 3 OSP.

Sťažovateľka namietané porušenie svojich v sťažnosti označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, odôvodňuje okrem iného takto:

«Rozsudok NSSR (rovnako ako aj Rozsudok KS a Správne rozhodnutia) vydal Odporca jednak bez dostatočného odôvodnenia a bez toho, aby sa riadne vysporiadal s vecnými a materiálnymi hmotnoprávnymi aj procesnými námietkami Sťažovateľa uvedenými v odvolaní voči Rozsudku KS a jednak na základe arbitrárnych záverov vychádzajúcich predovšetkým z absurdného výkladu ustanovení AML zákona (t. j. zákona o ochrane pred legalizáciou, pozn.) svedčiacich o absolútnom nepochopení účelu AML zákona, podstaty legalizácie príjmov z trestnej činnosti a financovania terorizmu a podstaty posudzovaných transakcií. Na uvedenom základe absolútne zlyhala súdna kontrola správnych rozhodnutí a bolo zasiahnuté do základných práv Sťažovateľa špecifikovaných v tejto ústavnej sťažnosti.

... Odporca sa... s nezákonným, nepresvedčivým a nezdôvodneným Rozsudkom KS napriek vecným, jasným a podrobným námietkam uvedeným v odvolaní Sťažovateľa voči Rozsudku KS stotožnil (hoci nie úplne, ako ďalej uvedieme), dokonca na tomto základe aplikoval ustanovenie § 219 ods. 2 OSP a v Rozsudku NSSR uviedol len zjednodušené odôvodnenie opierajúc sa o ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, hoci uvedené ustanovenie nebol oprávnený aplikovať najmä z dôvodu, že sa úplne nestotožnil s odôvodnením uvedeným v Rozsudku KS a pripustil dôvodnosť argumentácie Sťažovateľa ohľadom posúdenia vratky DPH ako obchodu a neobvyklej obchodnej operácie podľa AML zákona. Navyše je potrebné zdôrazniť, že ustanovenie § 219 ods. 2 OSP sú odvolacie súdy oprávnené aplikovať iba v prípade úplných a presvedčivých prvostupňových rozhodnutí, za aké nemožno objektívne považovať Rozsudok KS.

... Navyše, ako vyplýva z judikatúry Ústavného súdu SR, odvolací súd aj po potvrdení prvostupňového rozhodnutia musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania...

... Sťažovateľ (v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, pozn.) rozdelil namietané nedostatky Rozsudku KS za účelom ich prehľadnosti do 3 skupín: konkrétne (i) nedostatky pri posúdení platieb IIHL, nedostatky pri posúdení platby ■■■ a zvyšné spoločné nedostatky Rozsudku KS.

V súvislosti s nedostatkami pri posúdení Platieb IIHL, Sťažovateľ v Odvolaní uviedol, že Platby IIHL nepredstavovali obchody, ako sú tieto definované v § 9 písm. h) AML zákona, pričom zároveň poukázal na to, že Krajský súd v Bratislave Rozsudkom KS

neprípustným spôsobom rozšíril hranice konania, ktoré zákonodarca považuje za trestné, čo predstavuje rozpor so zásadou „nullum crimen sine lege“ a porušenie zásady zákazu analógie v neprospech páchatel'a. Krajský súd v Bratislave vo svojej právnej úvahe v Rozsudku KS pri výklade výkladu pojmu „obchod“, ako je používaný v AML zákone, analogicky aplikoval Zákon o bankách, pričom tento postup odôvodnil účelom subsumovať pod predmetný pojem „čo najväčšie množstvo obchodných operácií“. Takáto právna úvaha však odporuje zásade „nullum crimen sine lege“ a vo vzťahu k právnemu režimu tzv. správneho trestania je absolútne neprípustná a ústavne neudržateľná... Napriek tomu, že uvedené podstatné nedostatky, na ktoré poukázal Sťažovateľ v Odvolaní, sú podstatné pre posúdenie celej veci a záver o tom, či Sťažovateľ porušil povinnosti podľa AML zákona v súvislosti s analyzovanými bankovými transakciami, Odporca sa k nim vyjadril nepostačujúco, resp. len veľmi okrajovo a nekonzistentne... Odporca sa vôbec nevyjadril k podstate materiálnej námietky Sťažovateľa, že Platby IIHL (teda vratka DPH a vnútrobankové operácie súvisiace s finančnou zmenkou v rámci účtov vedených Sťažovateľom) nie sú obchodom v zmysle definície podľa AML zákona a že aplikácia definície obchodu podľa Zákona o bankách na účely vyvodzovania zodpovednosti pre porušenie ustanovení AML zákona a rozširovanie podmienok zodpovednosti za iné správne delikty je neprípustná, arbitrárna a ústavne neudržateľná.

Sťažovateľ ďalej v Odvolaní... namietal, že Krajský súd v Bratislave neobvyklosť obchodných transakcií posúdil formálne iba v kontexte ich výšky a nie materiálne, teda v tom zmysle, že posudzované transakcie nie sú objektívne schopné založiť schému, v ktorej by mohlo dôjsť k legalizácii príjmov z trestnej činnosti a k financovaniu terorizmu, pričom v tomto kontexte Sťažovateľ vytkol, že Krajský súd v Bratislave neprihliadol na účel AML zákona... Odporca žiaľ nemal potrebu vyjadriť sa k tak podstatným argumentom vrátane námietky Sťažovateľa ohľadom objektívnej neschopnosti posudzovaných transakcií viesť k legalizácii príjmov z trestnej činnosti...

V súvislosti s nedostatkami pri posúdení Platby [REDAKOVANÉ] ([REDAKOVANÉ], pozn.), na základe ktorých sa Sťažovateľovi kladie za vinu, že po prijatí platby [REDAKOVANÉ] nezisťoval súvislosti rizika legalizácie/financovania terorizmu, Sťažovateľ v Odvolaní... poukázal na svojvoľný výklad AML zákona zo strany Krajského súd v Bratislave, pričom na základe uvedeného svojvoľného výkladu „zavádzal“ Krajský súd v Bratislave (stotožňujúc sa so

správnymi orgánmi, ktoré vydali Správne rozhodnutia) povinnosti, ktoré AML zákon ani žiadny iná zákon Sťažovateľovi ako povinnej osobe neukladá... Odporca sa však nevysporiadal s uvedenými námietkami Sťažovateľa... len bez ďalšieho zdôvodnenia uviedol, že Sťažovateľ porušil povinnosti, ktoré mu ukladá AML zákon a Program. Sťažovateľ v súvislosti s Platbami ■■■ v Odvolaní... ďalej poukazoval na to, že správne orgány postupovali bez dokazovania a na základe nájdania akéhosi predpokladu (indície) vydali dôkaz. Ohľadom námietky Sťažovateľa k záverom Krajského súdu v Bratislave (a tiež správnych orgánov) vyvedených zo zistení, ktoré nemajú pôvod v kontrole, ale pochádzajú z iných zdrojov, resp. indícií, nemal ani Odporca potrebu vyjadriť sa relevantným spôsobom, hoci ide o podstatnú námietku, keďže kľúčové závery boli postavené práve na existencii indícií.

... Sťažovateľ v Odvolaní... namietal, že výška pokuty uložená Sťažovateľovi vychádzala z rozhodnutia, ktoré bolo zrušené, konkrétne rozhodnutie č. PPZ-BOK-FP-11-28-011/2011 z 18. novembra 2011 zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave. Odporca vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú námietku, pričom v... Rozsudku NSSR iba odkázal na ustanovenie § 33 ods. 1 písm. a AML zákona...

... Odporca sa vôbec nevyjadril ani k ďalším námietkam spočívajúcim vo vytknutí významných procesných väd a porušení procesných práv Sťažovateľa. Konkrétne išlo o námietku k absencii písomného oznámenia o ukončení kontroly... námietku ohľadom väd vedenia administratívneho spisu... námietku k porušeniu povinnosti umožniť účastníkovi pred vydaním rozhodnutia vyjadriť sa k podkladom konania, k spôsobu ich získania, navrhnúť ich doplnenie... a námietku ohľadom väd pri začatí kontroly...

... Ako sme uviedli vyššie, nezákonnosť Rozsudku NSSR (rovnako aj Rozsudku KS a Správnych rozhodnutí) spočíva aj v absurdnosti údajného porušenia povinností, ktoré sa Sťažovateľovi kládli za vinu, ktoré je založené na arbitrárnom právnom posúdení otázok podstatných pre rozhodnutie vo veci, na absurdných úvahách a svojvoľnom výklade právnych noriem (predovšetkým AML zákona), rozširovaní podmienok zodpovednosti za iné správne delikty v rámci správneho trestania, čo svedčí o tom, že Odporca (rovnako ako Krajský súd v Bratislave a správne orgány) nepochopil najmä podstatu legalizácie príjmov z trestnej činnosti, resp. financovania terorizmu, účel AML zákona, ani ekonomickú podstatu posudzovaných transakcií, vo vzťahu ku ktorým mal Sťažovateľ porušiť povinnosti

povinnej osoby podľa AML zákona, hoci na ich základe nie je objektívne možné identifikovať schému, ktorá by mohla viesť k legalizácii príjmov z trestnej činnosti. Na arbitrárnych záveroch je však vyvodzovaná zodpovednosť Sťažovateľa za porušenie ustanovení AML zákona, hoci v súvislosti s posudzovanými transakciami k legalizácii príjmov z trestnej činnosti ani nemohlo dôjsť, čo je ústavne neudržateľné.

V prípade Prvej Platby IIHL mala byť „neobvyklou“ obchodnou operáciou tzv. vratka DPH, t. j. platba zo štátneho rozpočtu SR poukázaná na účet vedený u Sťažovateľa. Sťažovateľovi ako povinnej osobe podľa AML zákona sa teda kladie za vinu, že nevyhodnotil ako neobvyklú takú finančnú operáciu, ktorá viedla k vráteniu nadmerného odpočtu DPH a pri ktorej povinnosť skúmať pôvod finančných prostriedkov mal v zmysle Zákona o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov daňový úrad. V tomto kontexte disponuje daňový úrad, na rozdiel od Sťažovateľa, príslušnými zákonnými kompetenciami a v prípade vysokých nadmerných odpočtov DPH je spravidla vždy vykonávaná daňová kontrola príslušným daňovým úradom...

Prvú platbou IIHL Sťažovateľ nekvalifikoval ako neobvyklú obchodnú operáciu predovšetkým z dôvodu, že išlo o kreditnú operáciu z účtu daňového úradu, ktorá bola preukazne deklarovaná ako vrátenie DPH. Navyše zodpovedala podnikateľskej činnosti klienta Sťažovateľa v oblasti realitných projektov, ktorá bola Sťažovateľovi známa na základe informácií od klienta a jeho výpisu z obchodného registra. Je absurdné, aby bola banka povinná kvalifikovať vrátenie nadmerného odpočtu DPH z účtu daňového ako neobvyklú obchodnú operáciu.

V prípade Druhej platby IIHL a Tretej platby IIHL považoval Odporca (rovnako ako Krajský súd v Bratislave a správne orgány, ktoré vydali Správne rozhodnutia) za „neobvyklé“ obchodné operácie vnútrobankové operácie, na základe ktorých sa realizoval nákup a spätný predaj finančnej zmenky vydané bankou, pričom uvedená bankou emitovaná finančná zmenka nikdy neopustila banku. Uvedené operácie súvisiace s nákupom a predajom finančnej zmenky predstavovali operácie realizované za účelom zúročenia finančných prostriedkov, ktoré IIHL mal na svojom účte v Banke...

... Napokon v súvislosti s Platbou ■ sa Sťažovateľovi retrospektívne kladie za vinu, že pri svojom postupe nevychádzal z indícií, podľa ktorých platba z inej banky so sídlom v členskom štáte EÚ mala v skutočnosti pochádzať z tzv. daňového raja. Sťažovateľ však

uvedenými indíciami nedisponoval a z dôvodu bankového tajomstva by mu táto iná banka so sídlom v členskom štáte EÚ, z ktorej platba ■■■ prišla, takéto informácie nebola oprávnená poskytnúť. Sťažovateľovi v súvislosti s Platbou ■■■ vzal do úvahy informáciu, že Platba ■■■ bola poukázaná na účet klienta ■■■ vedený Sťažovateľom z JEHO účtu v inej banke v členskom štáte EÚ. Klient ■■■ si teda len presunul SVOJE finančné prostriedky v rámci dvoch účtov. Navyše išlo o klienta Sťažovateľovi známeho niekoľko rokov.

... Vzhľadom na všetky vyššie uvedené argumenty a berúc do úvahy obsah ústavných práv, ktorých porušenie namietame v tejto ústavnej sťažnosti a judikatúru Ústavného súdu SR. na ktorú v tejto ústavnej sťažnosti poukazujeme, je Rozsudok NSSR vydaný Odporcom (rovnako aj Rozsudok KS a Správne rozhodnutia) nedostatočne odôvodnený, absurdný, arbitrárny, odporujúci zásade nullum crimen sine lege a preto že nezákonný a ústavne neudržateľný, pričom na jeho základe došlo k porušeniu základných práv Sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konania podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 a ods. 2 Listiny a čl. 6 ods. 1 Dohovoru a tiež k porušeniu ústavnoprávneho princípu nullum crimen sine lege upraveného v čl. 49 Ústavy SR, čl. 39 Listiny a čl. 7 ods. 1 Dohovoru.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžo/166/2015 svojím postupom a rozsudkom zo dňa 4. 10. 2016 porušil základné práva Sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a ods. 2 a čl. 39 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 4. 10. 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžo/166/2015 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu Sťažovateľa do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy (a čl. 36 ods. 2 listiny) kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 49 ústavy (a čl. 39 listiny) len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch a o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru nikoho nemožno uznať za vinného zo spáchania trestného činu na základe skutku alebo opomenutia, ktoré v čase jeho spáchania nie je považované podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva za trestný čin. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03,

IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

V posudzovanej veci zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozhodnutím spravodajskej jednotky finančnej polície č. PPZ-BOK-FP-II-9-035/2012 z 12. novembra 2012 v spojení s rozhodnutím ministerstva vnútra č. SLV-OLS-2/2013 z 11. februára 2013 bola sťažovateľke podľa § 33 ods. 1 písm. a) zákona o ochrane pred legalizáciou uložená pokuta v sume 55 000 €, v časti týkajúcej sa platieb spoločnosti IIHL – organizačná jednotka (bližšie špecifikovaných v časti I tohto uznesenia, pozn.) za nesplnenie povinností ustanovených v § 10 ods. 1 písm. b) a d), ods. 2 písm. c), ods. 8, § 14 ods. 2 písm. a) a ods. 3 a § 17 ods. 1 zákona o ochrane pred legalizáciou a v časti týkajúcej sa platby v prospech účtu [REDAKOVANÉ] (bližšie špecifikovanej v časti I tohto uznesenia, pozn.) za nesplnenie povinností ustanovených v § 10 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. c) a ods. 8, § 12 ods. 1 a § 17 ods. 1 zákona o ochrane pred legalizáciou.

Podľa § 33 ods. 1 písm. a) zákona o ochrane pred legalizáciou finančná spravodajská jednotka uloží právnickej osobe a fyzickej osobe-podnikateľovi pokutu do 165 969 eur, ktorá nesplní alebo poruší niektorú z povinností ustanovenú týmto zákonom v § 10 ods. 1 až 4, 6 až 11, § 11 ods. 3, § 12, § 14 až 17 a § 20.

Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona o ochrane pred legalizáciou neobvyklou obchodnou operáciou je (aj) obchod ktorý vzhľadom na svoju zložitosť, nezvyčajne vysoký objem finančných prostriedkov alebo inú svoju povahu zjavne vybočuje z bežného rámca alebo povahy určitého druhu obchodu alebo obchodu určitého klienta.

Podľa § 9 písm. h) zákona o ochrane pred legalizáciou obchodom sa rozumie vznik, zmena alebo zánik záväzkového vzťahu medzi povinnou osobou a jej klientom a akákoľvek obchodná operácia klienta alebo v mene klienta alebo nakladanie s majetkom klienta alebo

v mene klienta, ktoré súvisia s činnosťou povinnej osoby, vrátane operácie, ktorú uskutočňuje klient vo vlastnom mene a na vlastný účet.

Podľa § 10 ods. 1 písm. b) a d) zákona o ochrane pred legalizáciou základná starostlivosť povinnej osoby vo vzťahu ku klientovi zahŕňa

b) v závislosti od rizika legalizácie alebo financovania terorizmu identifikácia konečného užívateľa výhod a prijatie primeraných opatrení na overenie jeho identifikácie, vrátane opatrení na zistenie vlastníckej štruktúry a riadiacej štruktúry klienta, ktorý je právnickou osobou alebo združením majetku

d) vykonávanie priebežného monitorovania obchodného vzťahu, vrátane preskúmania konkrétnych obchodov vykonaných počas trvania obchodného vzťahu na účel zistenia, či vykonávané obchody sú v súlade s poznatkami povinnej osoby o klientovi, jeho podnikateľskom profile a prehľade možných rizík spojených s klientom, a v závislosti od rizika legalizácie alebo financovania terorizmu zisťovanie pôvodu finančných prostriedkov a zabezpečenie aktualizácie dokumentov, údajov alebo informácií, ktoré má povinná osoba k dispozícii o klientovi.

Podľa § 10 ods. 2 písm. c) zákona o ochrane pred legalizáciou povinná osoba je povinná vykonať základnú starostlivosť vo vzťahu ku klientovi, ak je podozrenie, že klient pripravuje alebo vykonáva neobvyklú obchodnú operáciu bez ohľadu na hodnotu obchodu.

Podľa § 10 ods. 8 zákona o ochrane pred legalizáciou povinná osoba overuje platnosť a úplnosť identifikačných údajov a informácií podľa odseku 1 v závislosti od rizika legalizácie alebo financovania terorizmu aj počas trvania obchodného vzťahu a zaznamenáva ich zmeny.

Podľa § 12 ods. 1 zákona o ochrane pred legalizáciou povinná osoba je povinná vykonať zvýšenú starostlivosť, ak podľa informácií, ktoré má k dispozícii, predstavuje niektorý z klientov, niektorý z druhov obchodu alebo niektorý konkrétny obchod vyššie riziko legalizácie alebo financovania terorizmu. Pri zvýšenej starostlivosti povinná osoba

vykoná okrem základnej starostlivosti aj ďalšie opatrenia v závislosti od rizika legalizácie alebo financovania terorizmu.

Podľa § 14 ods. 2 písm. a) zákona o ochrane pred legalizáciou povinná osoba je povinná venovať osobitnú pozornosť všetkým zložitým, nezvyčajne veľkým obchodom a všetkým obchodom s nezvyčajnou povahou, ktoré nemajú zrejmy ekonomický účel alebo zrejmy zákonný účel, pričom povinná osoba je povinná v čo najväčšej možnej miere preskúmať účel týchto obchodov.

Podľa § 17 ods. 1 zákona o ochrane pred legalizáciou povinná osoba je povinná ohlásiť finančnej spravodajskej jednotke neobvyklú obchodnú operáciu alebo pokus o jej vykonanie bez zbytočného odkladu. Povinná osoba bez zbytočného odkladu ohlási finančnej spravodajskej jednotke aj odmietnutie vykonania požadovanej neobvyklej obchodnej operácie podľa § 15.

Sťažovateľka na základe argumentácie, ktorej podstatná časť je citovaná v časti I tohto uznesenia, namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal. Sťažovateľka predovšetkým namieta, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku nedostatočným spôsobom vysporiadal s jej výhradami uplatnenými v odvolaní proti rozsudku prvostupňového krajského súdu sp. zn. 5 S 91/2013 z 24. februára 2015, ktorým bola zamietnutá jej žaloba na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov vydaných v jej veci, ktorými jej bola uložená pokuta v sume 55 000 € za nesplnenie jej povinností ako povinnej osoby ustanovených zákonom o ochrane pred legalizáciou. Podľa sťažovateľky najvyšší súd tiež neodstránil závažné pochybenia, ktorých sa krajský súd (podľa sťažovateľky) dopustil pri rozhodovaní o jej správnej žalobe. Sťažovateľka konkrétne namieta, že (v podstate)

- platby týkajúce sa spoločnosti IIHL – organizačná zložka neboli obchodmi podľa zákona o ochrane pred legalizáciou, keďže išlo platbu poukázanú daňovým úradom kvalifikovanú ako „vratka DPH“ a následne o „vnútrobankové“ finančné operácie, pričom krajský súd použitím definície obchodu zo zákona o bankách na

danú vec podľa sťažovateľky *«nepripustným spôsobom rozšíril hranice konania, ktoré zákonodarca považuje za trestné, čo predstavuje rozpor so zásadou „nullum crimen sine lege“ a porušenie zásady zákazu analógie v neprospech páchatel'a»*,

- platba na účet jej klienta [REDAKOVANÉ], ktorý jej bol *„niekoľko rokov známy“*, bola poukázaná z jeho vlastného účtu vedeného v inej banke, nachádzajúcej sa v štáte Európskej únie, a preto sťažovateľka nemala dôvod posúdiť túto finančnú operáciu ako podozrivú, resp. neobvyklú,

- predmetné finančné operácie *„nie sú objektívne schopné založiť schému, v ktorej by mohlo dôjsť k legalizácii príjmov z trestnej činnosti a k financovaniu terorizmu“*, pričom najvyšší súd (ako aj predtým krajský súd) vec posúdil (podľa sťažovateľky) v rozpore s účelom zákona o ochrane pred legalizáciou,

- výška pokuty uložená sťažovateľke rozhodnutím spravodajskej jednotky finančnej polície z 12. novembra 2012 (a potvrdená rozhodnutím ministerstva vnútra) *„vychádzala z rozhodnutia, ktoré bolo zrušené, konkrétne rozhodnutie č. PPZ-BOK-FP-11-28-011/2011 z 18. novembra 2011 zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave“*,

- najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s jej námietkami týkajúcimi sa porušenia jej procesných práv v postupe správnych orgánov v jej veci,

- najvyšší súd v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku aplikoval ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, hoci na to (podľa sťažovateľky) neboli splnené podmienky.

Ústavný súd v kontexte námietok sťažovateľky v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil napadnutý rozsudok najvyššieho súdu (ako aj postup jeho vydaniu predchádzajúci) z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľkou označenými základnými právami podľa ústavy a listiny a s označenými právami podľa dohovoru. V súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti pritom ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu (a jemu predchádzajúcim postupom) vzal do úvahy aj obsah procesne bezprostredne mu predchádzajúceho rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 S 91/2013 z 24. februára 2015 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“), keďže označené rozhodnutie prvostupňového súdu a napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu o uplatnenom opravnom prostriedku (odvolaní, pozn.) tvoria z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany jeden celok (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

Vo vzťahu k prvej z námietok sťažovateľky, založenej na tvrdení, že finančné transakcie týkajúce sa spoločnosti IIHL – organizačná zložka nebolo možné posúdiť ako obchod (a následne ako neobvyklú obchodnú operáciu) podľa zákona na ochranu pred legalizáciou, ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu, v ktorom sa v tejto súvislosti uvádza:

«Pokiaľ ide o žalobcov argument, že platby z daňového úradu nie sú „obchodom“ v zmysle definície § 9 písm. h) zákona o ochrane pred legalizáciou, nemôže súd súhlasiť ani s týmto tvrdením. Podľa tohto zákonného ustanovenia je obchodom vznik, zmena alebo zánik záväzkového vzťahu medzi povinnou osobou a jej klientom a akákoľvek obchodná operácia klienta alebo v mene klienta alebo nakladanie s majetkom klienta alebo v mene klienta, ktoré súvisia s činnosťou povinnej osoby, vrátane operácie, ktorú uskutočňuje klient vo vlastnom mene a na vlastný účet. Banka je právnická osoba založená za účelom podnikania, ktorej predmetom činnosti je predovšetkým prijímať vklady a poskytovať úvery. Bankovým obchodom je podľa zákona vznik, zmena alebo zánik záväzkových vzťahov medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a jej klientom a akékoľvek operácie súvisiace s bankovými činnosťami vrátane nakladania s vkladmi, pričom nakladaním s vkladom je akékoľvek zriadenie, uloženie, prevod, výber alebo zrušenie vkladu, jeho postúpenie alebo založenie, viazanie jeho výplaty, umožnenie užívania vkladu inej osobe, ako aj akákoľvek

zmena podmienok uloženia vkladu. Z uvedeného potom vyplýva, že obchodom je podľa zákona o bankách aj akékoľvek uloženie vkladu na účet klienta zriadený u žalobcu. Pokiaľ následne zákonodarca reštriktívne nevymedzil, že vklad na účet klienta nie je na účely zákona o ochrane pred legalizáciou obchodom, je potrebné považovať ho za obchod aj v prejednávanej veci, a to predovšetkým aj s ohľadom na účel tohto zákona, pre efektívne naplnenie ktorého je potrebné zahrnúť do jeho pôsobnosti čo najväčšie množstvo obchodných operácií.

Ak žalobca argumentuje tým, že daňové úrady pred vrátením DPH obvykle robia u daňového subjektu kontrolu, preverujú opodstatnenosť vratky a bolo by preto podľa jeho mienky nelogické a neopodstatnené žiadať následne od žalobcu - komerčnej banky, aby opätovne robila takéto preverovanie, tunajší súd poznamenáva, že jednak oprávnenie (nie teda povinnosť) daňových orgánov vykonať u daňového subjektu kontrolu oprávnenosti vrátenia dane, neimplikuje možnosť žalobcu upustiť od svojich zákonných povinností a jednak účel kontroly vykonávanej správcom dane a základnej starostlivosti podľa zákona o ochrane pred legalizáciou je vo svojej podstate rozdielny (predchádzanie legalizácii príjmov z trestnej činnosti a financovaniu terorizmu môže a nemusí súvisieť s otázkou, či je nárok na vrátenie dane oprávnený a preukázaný).

... K. tvrdeniu, že IIHL sa zaoberá obchodmi s nehnuteľnosťami, takže titul platby tzv. „vratka DPH“ nepovažoval žalobca za nesystémový, resp. neobvyklý, uvádza tunajší súd toľko, že žalobca mal obchod označený ako „vratka DPH“ považovať za neobvyklý nie z dôvodu jeho označenia, ale z dôvodu jeho výšky neobvyklej vo vzťahu k iným jeho predchádzajúcim obchodom, čo však bolo dostatočne vyargumentované v oboch správnych rozhodnutiach. Tento obchod zjavne nezodpovedal rozsahu podnikateľskej činnosti klienta IIHL - organizačná zložka a bol teda neobvyklou obchodnou operáciou, ako je táto vymedzená v čl. V. bod 5.3 písm. k/ a písm. s/ Programu žalobcu (z citovaného rozsudku krajského súdu vyplýva, že podľa čl. V bodu 5.3 písm. k) a s) Programu, neobvyklými obchodnými operáciami sú aj pohyby na účtoch klientov, ktoré nezodpovedajú povahe alebo rozsahu ich podnikateľskej činnosti a tiež nákup a predaj cenných papierov mimo bežných zvyklostí klienta, pozn.).

Ďalšie dva obchody klienta IIHL mal takisto žalobca posudzovať podľa čl. V. bod 5.3 písm. k/ a písm. s/ Programu žalobcu, keďže išlo o nákup a predaj cenných papierov mimo

bežných zvyklostí klienta. Skutočnosť, či zmenka, resp. peňažné prostriedky opustili účet banky nijako nemení podstatu zmenky ako cenného papiera a nemení nič na tom, že obchod s cennými papiermi nepatrí k predmetu podnikania klienta IHL - organizačná zložka.»

Najvyšší súd v napadnutom rozsudku k tejto časti výhrad sťažovateľky najmä uviedol:

„V súvislosti s klientom IHL, organizačná zložka a jemu prislúchajúcimi obchodmi bolo zistené, že od založenia účtu č. [REDACTED], t. j. od 06. 10. 2010 až do 05. 04. 2011 (kedy bola realizovaná kreditná platba 3 990 798,32 €) bolo vykonaných jedenásť transakcií, pričom len sedem z nich bolo vo výške nad 1 000,- € a ich výška nepresahovala 5 000,- €. V súlade s citovanými ustanoveniami zákona č. 297/2008 Z. z. ako aj s ustanoveniami Programu odvolací súd jednoznačne konštatuje, že vykonané obchody nasledujúce od 05. 04. 2011 spĺňajú podmienky pre zaradenie k neobvyklým obchodným operáciám. Kreditný účet IHL jednoznačne predstavovali nezvyčajne vysoký objem finančných prostriedkov, pre ktorý vybočovali z bežného rámca vykonávaných úkonov a operácií. V súvislosti so zisťovaním konečného užívateľa výhod aj vedúci IHL - organizačná zložka uviedol, že konečného užívateľa výhod nie je možné jednoznačne určiť, čo možno v súlade s preskúmanými rozhodnutiami, aj podľa názoru najvyššieho súdu, kvalifikovať ako porušenie zákonnej povinnosti žalobcu.

Argumentácia žalobcu vo vzťahu k pôvodu predmetnej platby označenej ako nadmerný odpočet DPH v tom zmysle, že ide o platbu zo štátneho rozpočtu sa javí aj podľa názoru najvyššieho súdu ako dôvodná, avšak len do tej miery, pokiaľ zodpovedá aj finančným prostriedkom a transakciám konkrétneho klienta žalobcu. V tomto prípade podľa najvyššieho súdu na liberáciu - vyvinenie sa z predmetného skutku samé o sebe nepostačuje len existencia platby, ktorá má pôvod zo štátneho rozpočtu, označená ako nadmerný odpočet DPH, pretože výške vrátenej DPH formou nadmerného odpočtu nezodpovedajú predchádzajúce obraty či transakcie na príslušnom účte podnikateľa. Preto vznikla v tomto prípade žalobcovi povinnosť vyhodnotiť rizikové faktory predmetnej operácie a aj povinnosť požadovať od klienta ďalšie informácie v súlade so zákonom na odstránenie pochybností o transakcii.

Aj napriek vyššie uvedeným skutočnostiam si žalobca nesplnil svoje povinnosti, tak ako mu vyplývali z ustanovení zákona č. 297/2008 Z. z., pretože pri vykonávaní základnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi IIHL - organizačná zložka, nevykonával v závislosti od rizika legalizácie identifikáciu konečného užívateľa výhod a neprijal primerané opatrenia na overenie jeho identifikácie, nevykonával priebežné monitorovanie obchodného vzťahu s klientom IIHL - organizačná zložka, vrátane preskúmania predmetných obchodov počas trvania obchodného vzťahu, nevykonával základnú starostlivosť vo vzťahu ku klientovi IIHL — organizačná zložka i napriek tomu, že existovalo podozrenie, že klient pripravoval a vykonával neobvyklú obchodnú operáciu, neoveril úplnosť identifikačných údajov a informácií, nevenoval osobitnú pozornosť vyššie uvedeným obchodom napriek tomu, že išlo o obchody s nezvyčajne vysokou hodnotou, ktoré vybočovali z bežného rámca podnikateľskej činnosti klienta IIHL - organizačná zložka. Neposudzoval predmetné zadokumentované obchody podľa prehľadu neobvyklých obchodných operácií uvedených vo svojom Programe a neohlásil finančnej spravodajskej jednotke uvedené obchody ako neobvyklé obchodné operácie.“

Vychádzajúc predovšetkým z citovaných častí rozhodnutí všeobecných súdov konajúcich vo veci sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že ich závery o tom, že finančné transakcie týkajúce sa spoločnosti IIHL – organizačná zložka boli neobvyklými obchodnými operáciami podľa zákona na ochranu pred legalizáciou, sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a neodporujú podstate a účelu aplikovaných právnych noriem. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že podľa jeho názoru neobstojí námietka sťažovateľky, že použitím definície bankového obchodu zo zákona o bankách krajským súdom došlo k neprípustnému rozšíreniu podmienok jej (správnej) zodpovednosti. Prijatie finančných prostriedkov na bankový účet zriadený sťažovateľkou ako bankou pre jej klienta a následné nakladanie s týmito prostriedkami bankou totiž zjavne (a z podstaty veci) napĺňa legálnu definíciu obchodu podľa už citovaného ustanovenia § 9 písm. h) zákona na ochranu pred legalizáciou. Krajský súd, ako aj najvyšší súd následne jasným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnili aj svoj záver, že vzhľadom na nezvyčajne vysoký objem finančných prostriedkov a nezvyčajnú povahu obchodu (nákup a predaj cenných papierov) vybočujúcu z bežného rámca obchodov daného klienta bol tento obchod neobvyklou obchodnou

operáciou v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zákona na ochranu pre legalizáciu, ako aj v zmysle čl. V bod 5.3 písm. k) a s) programu sťažovateľky.

K námietke sťažovateľky týkajúcej sa platby v prospech bankového účtu jej klienta

██████████ krajský súd vo svojom rozsudku okrem iného uviedol:

„Čo sa týka klienta ██████████, žalobca je povinný zisťovať pôvod finančných prostriedkov ak je podozrenie, že klient pripravuje alebo vykonáva neobvyklú obchodnú operáciu. Tu súd opätovne poukazuje na čl. V. bod 5.3 písm. k/ a písm. s/ Programu žalobcu s tým, že obchod vo výške 3 000 000.- eur celkom zjavne nezodpovedal rozsahu doterajšej činnosti klienta ██████████, ktorý obchod podobného rozsahu urobil naposledy v roku 2008. Išlo teda o neobvyklú obchodnú operáciu, pri ktorej mal žalobca povinnosť zisťovať pôvod finančných prostriedkov. Tunajšiemu súdu potom nie je zrejmé, akým spôsobom dospel žalobca k úvahe, že pokiaľ boli finančné prostriedky pripísané na účet ██████████ z jeho účtu v ██████████, tieto musia v každom prípade pochádzať z jeho podnikateľskej činnosti. Nemusia, je zrejmé, že aj podnikajúca fyzická osoba môže mať rôzne zdroje príjmu. Bolo teda povinnosťou žalobcu pôvod finančných prostriedkov zisťovať a nie predpokladať. Ak tento tvrdí, že nemal vôbec povinnosť zisťovať takúto okolnosť, keďže prostriedky pochádzali z banky sídliacej v členskom štáte EU a či táto banka so sídlom na Malte mala riadne preukázaný pôvod peňazí, nie je žalobca povinný skúmať, opätovne s ním nemožno súhlasiť, keď zákon povinnej osobe výslovne stanovuje povinnosť zisťovať pôvod, nie predchádzajúceho vlastníka, resp. odosielateľa finančných prostriedkov. Zistením, že finančné prostriedky pochádzajú z účtu ██████████ vedeného v ██████████ pôvod týchto prostriedkov preukázaný nebol, preto bolo povinnosťou žalobcu vykonať ďalšie úkony na zisťovanie ich pôvodu.

Možno súhlasiť so žalobcom, že nie je jeho povinnosťou pôvod takýchto finančných prostriedkov jednoznačne zistiť, pokiaľ toto nie je v jeho možnostiach, avšak jeho povinnosťou každopádne bude vykonať relevantné kroky na zistenie takejto skutočnosti-zisťovať. Čo sa týka priameho kontaktovania klienta, ide o postup výslovne aprobovaný napr. preambulou smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/60/ES z 26. októbra 2005 o predchádzaní využívania finančného systému na účely prania špinavých peňazí

a financovania terorizmu (bod 10 preambuly), ktorá síce nemá právnu záväznosť, je však dôležitá ako autentický výklad zmyslu a cieľa právnej normy, preto nesmie byť opomínaná. Žalobca teda voči klientovi [REDACTED] nevykonal základnú starostlivosť, keď miesto zisťovania pôvodu finančných prostriedkov, tento predpokladal.

... Nemožno sa potom ani stotožniť s tvrdením, že žalobca nemal povinnosť vykonať zvýšenú starostlivosť vo vzťahu ku klientovi [REDACTED], preto nemohlo ani dôjsť k nesplneniu povinnosti podľa § 12 ods. 1 zákona o ochrane pred legalizáciou a teda žalobca nemal ani povinnosť ohlásiť neobvyklú obchodnú operáciu podľa § 17 ods. 1 zákona o ochrane pred legalizáciou z dôvodu, že žalobca nemal možnosť vedieť, že tieto finančné prostriedky mohli pochádzať od spoločnosti Packer Holdings LTD so sídlom v Belize (tzv. daňový raj). Žalobca túto možnosť mal, a to ako uviedli správne orgány, minimálne priamym kontaktovaním klienta [REDACTED]. K tomuto, ani k inému spôsobu zisťovania pôvodu finančných prostriedkov však žalobca nepristúpil.“

Najvyšší súd v napadnutom rozsudku k tejto časti výhrad sťažovateľky najmä uviedol:

„V súvislosti s druhým skutkom, súvisiacim s klientom bol [REDACTED] bol posudzovaný bezhotovostný prevod z 09. 12. 2011, došlá platba zo zahraničia vo výške 3 000 000,- € na účet č. [REDACTED]. Obchodný vzťah medzi žalobcom a klientom [REDACTED] trvá od 30. 10. 2007. V priebehu správneho konania bolo zistené, že platba obdobného rozsahu bola u klienta vykonaná naposledy v roku 2008, t. j. aj v tomto prípade možno konštatovať, že predmetná platba spĺňa podmienky pre zaradenie k neobvyklým obchodným operáciám, a to predovšetkým vzhľadom na nezvyčajne vysoký objem finančných prostriedkov, ktorý bol predmetom prevodu a taktiež vzhľadom na skutočnosť, že tak vysoký objem finančných prostriedkov nebol bežne predmetom obchodných operácií klienta [REDACTED] na predmetnom účte.

Z predloženého spisového materiálu má odvolací súd za preukázané, že žalobca v súvislosti s platbami [REDACTED] nevykonal potrebné zistenia a šetrenia, resp. nevenoval týmto obchodom potrebnú starostlivosť, tak ako mu to ukladá zákon č. 297/2008 Z. z. ako aj Program, v prípade neobvyklých obchodných operácií. Žalobca podľa názoru odvolacieho súdu nezistil dostatočným spôsobom pôvod finančných prostriedkov klienta,

nedostatočne zisťoval účel použitia finančných prostriedkov a taktiež ani ďalšie skutočnosti ohľadom vykonaného obchodu klienta [REDAKOVANÉ], a to aj napriek skutočnosti, že vykonať tieto zistenia bolo v možnostiach a schopnostiach žalobcu. Žalobca len skonštatoval, že platba prišla z účtu v banke, ktorá sídli v členskom štáte EU, čo ani podľa najvyššieho súdu nie je postačujúce, predovšetkým s poukazom na frekvenciu kreditov na účte klienta žalobcu s obdobnou výškou.“

V nadväznosti na citované ústavný súd uvádza, že rozhodnutia všeobecných súdov vo veci sťažovateľky sú aj v tejto časti odôvodnené z ústavného hľadiska konformným spôsobom. Ústavný súd považuje za neopodstatnenú námietku sťažovateľky, že nemala dôvod preverovať finančnú operáciu týkajúcu sa [REDAKOVANÉ], keďže platba na jeho účet bola zaslaná z banky nachádzajúcej sa v členskom štáte Európskej únie a bolo tak povinnosťou tejto zahraničnej banky skúmať pôvod predmetných finančných prostriedkov v čase, keď boli poukázané na ňou vedený účet. Podľa názoru ústavného súdu totiž ani prípadné nesplnenie si povinností v oblasti predchádzania legalizácii príjmov z trestnej činnosti (resp. financovania terorizmu) zo strany zahraničnej banky nezabavuje banku (resp. jej pobočku) nachádzajúcu sa v Slovenskej republike povinnosti vykonať náležité opatrenia ustanovené zákonom na ochranu pred legalizáciou, resp. jej vlastným programom v prípade, že obchod spĺňa kritériá neobvyklej obchodnej operácie. V posudzovanej veci pritom, ako možno vyvodiť z rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu, neobvyklosť obchodnej operácie vyplývala predovšetkým z nezvyčajne vysokého objemu finančných prostriedkov vybočujúceho z bežného rámca obchodov daného klienta. Relevantnou v tejto súvislosti nie je ani (sťažovateľkou poukazovaná) skutočnosť, že peňažné prostriedky boli na účet klienta sťažovateľky poukázané z jeho vlastného účtu vedeného v zahraničnej banke, keďže ako správne uviedol krajský súd vo svojom rozsudku, „zákon povinnej osobe výslovne stanovuje povinnosť zisťovať pôvod, nie predchádzajúceho vlastníka, resp. odosielateľa finančných prostriedkov“ (čo sťažovateľka neurobila, pozn.).

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky, že finančné operácie týkajúce sa spoločnosti IIHL – organizačná zložka a [REDAKOVANÉ] neboli „objektívne schopné založiť schému, v ktorej by mohlo dôjsť k legalizácii príjmov z trestnej činnosti a k financovaniu terorizmu“,

ústavný súd uvádza, že zákon na ochranu pred legalizáciou v rámci predchádzania a odhaľovania legalizácie príjmov z trestnej činnosti a financovania terorizmu nepredpokladá identifikáciu akejkoľvek komplexnej „schémy“ legalizácie zo strany povinnej osoby, ale ustanovuje jej konkrétne povinnosti pri existencii konkrétnych skutočností nasvedčujúcich podozreniu z možnej legalizácie. O tom, či k legalizácii príjmov z trestnej činnosti v konkrétnom prípade skutočne došlo, sú oprávnené rozhodnúť až orgány činné v trestnom konaní, resp. v konečnom dôsledku všeobecné súdy (s tým, že ich závery nemajú vplyv na povinnosti ustanovené označeným zákonom povinnej osobe, pozn.). Právne závery obsiahnuté v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu (ako aj v rozsudku krajského súdu), podľa ktorých sťažovateľka ako povinná osoba v okolnostiach posudzovanej veci porušila svoje povinnosti ustanovené jej zákonom na ochranu pred legalizáciou, podľa názoru ústavného súdu vychádzajú z ústavne konformného výkladu aplikovanej právnej normy, ktorý zodpovedá jej účelu.

Sťažovateľka ďalej namieta, že výška pokuty, ktorá jej bola uložená rozhodnutím spravodajskej jednotky finančnej polície z 12. novembra 2012 bola ustanovená na základe „rozhodnutia, ktoré bolo zrušené, konkrétne rozhodnutie č. PPZ-BOK-FP-11-28-011/2011 z 18. novembra 2011 zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave“. Krajský súd k sťažovateľkou už v správnej žalobe namietanej výške uloženej pokuty okrem iného uviedol:

„Zbiehajúce sa delikty sú tak postihnuté len trestom určeným pre najťažší z nich, čo pri rovnakých sadzbách pokút znamená, že správny orgán posúdi závažnosť deliktu a úhrnný trest uloží podľa sadzby za najzávažnejší z týchto deliktov. Výška pokuty potom bola tiež riadne odôvodnená, keď ako uviedol žalovaný, správny orgán prihliadol na vysokú hodnotu a charakter obchodných operácií, ako aj na predchádzajúce sankcionovanie žalobcu finančnou spravodajskou jednotkou rozhodnutím č. PPZ-BOK-FP-11-28-011/2011 zo dňa 18. 11. 2011.“

Najvyšší súd v napadnutom rozsudku k označenej námietke sťažovateľky okrem iného uviedol:

«Žalovaný podľa názoru najvyššieho súdu výšku uloženej pokuty náležite odôvodnil, konkrétne charakterom obchodných operácií, pri ktorých došlo k porušeniu jednotlivých zákonných povinností, ale najmä ich závažnosťou, keďže došlo k porušeniu takých povinností, ktorých plnenie možno považovať za najdôležitejšie z hľadiska predchádzania legalizácii príjmov trestnej činnosti a financovania terorizmu, pričom uložená pokuta vzhľadom na jej sankčný charakter mala tiež pôsobiť preventívne do budúcnosti a s prihliadnutím na jej uloženie na dolnej hranici možného rozpätia zákonnej sadzby nebola neprimerane prísna a likvidačná.

... Najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalobcu týkajúcu sa zrušenia rozhodnutia č. PPZ-BOK-FP-11-28-011/2011 z 18. novembra 2011 rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S/137/12-122 zo dňa 5. novembra 2014 a to vo vzťahu k výške uloženej pokuty v tomto prípade. K tomuto záveru dospel odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 33 ods. 1 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z. z., podľa ktorého finančná spravodajská jednotka uloží právnickej osobe a fyzickej osobe - podnikateľovi pokutu do 165 969,- €, ktorá nesplní alebo poruší niektorú z povinností ustanovení týmto zákonom v § 10 ods. 1 až 4, 6 až 11; § 11 ods. 3, § 12, § 14 až 17 a §20.

Vo veci bola uložená pokuta vo výške 55 000,- €, v dolnej časti zákonného rozpätia. V tomto prípade došlo ku spáchaniu viacerých správnych deliktov vo viaccinnom súbehu. Správny poriadok ani osobitný zákon neupravuje špeciálne postup správneho orgánu pri postihu za súbeh viacerých iných správnych deliktov. Je preto potrebné použiť analógiu s trestným zákonom a aplikovať pravidlá pre ukladanie úhrnného trestu. Správny orgán teda uloží za viaceré delikty sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na správny delikt najprísnejšie postihnuteľný. V prípade preskúmanom súdom sa žalobca dopustil iných správnych deliktov, za ktoré zákon ukladá rovnakú sankciu (pokutu). V zmysle uvedeného preto správny orgán mohol uložiť sankciu za ktorékoľvek z nich. Nie je bez právneho významu, že použitie absorpčnej zásady pri trestaní za viaccinný súbeh, pri spáchaní viacerých správnych deliktov tým istým subjektom, je „na prospech žalobcu“. Pokiaľ by žalovaný nepoužil absorpčnú zásadu, neuložil by trest za jeden správny delikt, ale ukladal by za každé porušenie zákona samostatnú sankciu. Potom by sankcia uložená žalobcovi mohla byť zrejme oveľa vyššia.»

Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľky uvádza, že hoci v čase rozhodovania krajského súdu o jej správnej žalobe bolo rozhodnutie správneho orgánu, na ktoré sa spravodajská jednotka finančnej polície vo svojom rozhodnutí z 12. novembra 2012 odvolávala (odôvodňujúc výšku ukladanej pokuty aj tým, že sťažovateľke už v minulosti bola pokuta podľa zákona na ochranu pred legalizáciou uložená, pozn.), rozsudkom krajského súdu z 5. novembra 2014 už zrušené, z odôvodnenia rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 S/91/2013 z 24. februára 2015, ako aj z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že predchádzajúce potrestanie sťažovateľky za nesplnenie povinností ustanovených zákonom na ochranu pred legalizáciou nebolo jedinou a ani rozhodujúcou skutočnosťou, ktorou spravodajská jednotka finančnej polície odôvodňovala výšku sťažovateľke uloženej pokuty. Z okolností posudzovanej veci je zrejmé, že výška pokuty bola v danom prípade odôvodnená najmä tým, že sťažovateľka bola postihovaná za súbeh správnych deliktov, ďalej rozsahom a charakterom dotknutých neobvyklých obchodných operácií a tiež mierou závažnosti porušenia zákonných povinností sťažovateľky. Krajský súd a najvyšší súd navyše vo veci sťažovateľky nerozhodovali v správnom konaní (t. j. nerozhodovali ani o výške pokuty), ale preskúmavali zákonnosť žalobou napadnutého postupu a rozhodnutia správneho orgánu, pričom rozhodujúci pre ich prieskum bol skutkový stav, ktorý bol daný v čase vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu (§ 250i ods. 1 OSP). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (v spojení s rozsudkom krajského súdu) aj v tejto časti z ústavného hľadiska za akceptovateľné.

Sťažovateľka tiež namieta, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku nezaoberal jej tvrdeniami o procesných pochybeniach správnych orgánov konajúcich v jej veci. Ústavný súd v tejto súvislosti (opätovne) poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorý k sťažovateľkou vytýkanému procesnému postupu správnych orgánov v jej veci okrem iného uviedol:

„Pokiaľ žalobca namieta neoznámenie dátumu, ku ktorému došlo k ukončeniu kontroly, argumentujúc, že takýto postup môže mať vplyv na plynutie zákonných lehôt, tunajší súd má za to, že neexistuje zákonná lehota, na plynutie ktorej by takýto postup správneho orgánu mohol mať vplyv, keďže zákon o ochrane pred legalizáciou lehotu na

vykonanie kontroly nestanovuje a subsidiárna aplikácia zákona o kontrole v štátnej správe je ustanovením § 30 ods. 5 zákona o ochrane pred legalizáciou výslovne vylúčená.

Pokiaľ žalobca namieta vady začatia kontroly, pretože v zmysle upovedomenia o vykonaní kontroly z 15. 02. 2012 mala byť u žalobcu vykonávaná kontrola, predmetom ktorej mala byť všeobecná kontrola plnenia úloh vyplývajúcich oznamovateľovi podľa zákona a to za kontrolované obdobie od 15. 02. 2007 do 15. 02. 2012. Pred začatím kontroly si prvostupňový správny orgán od žalobcu nevyžiadal dokumenty týkajúce sa celého kontrolovaného obdobia ale požadoval len dokumenty a informácie týkajúce sa jediného klienta - [REDAKOVANÉ] a tento prístup bol zachovaný počas celej kontroly, tunajší súd uvádza, že takýto postup správneho orgánu zákon nezakazuje a nie je žiaden právne relevantný dôvod považovať ho za porušujúci práva žalobcu.“

V nadväznosti na uvedené ústavný súd v kontexte analyzovanej námietky sťažovateľky poukazuje na skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku (okrem iného) poukázal na úlohu všeobecných súdov v správnom súdnictve preskúmať žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, ako aj jemu predchádzajúci postup, z hľadiska ich súladu s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Po uvedenom prieskume najvyšší súd vo veci sťažovateľky dospel k záveru o zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, ako aj postupu správnych orgánov, ktorý jeho vydaniu predchádzal, a rozsudok krajského súdu, ktorým bola správna žaloba sťažovateľky zamietnutá, ako vecne správny potvrdil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku pritom možno vyvodit', že odvolací súd sa v podstatnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku prvostupňového krajského súdu a v zmysle § 219 ods. 2 OSP jeho argumentáciu v niektorých bodoch (reagujúc na podstatu odvolacích námietok sťažovateľky) doplnil. Preto skutočnosť, že sa najvyšší súd výslovne nevyjadril k časti námietok sťažovateľky, nie je sama osebe spôsobilá spochybniť ústavnú akceptovateľnosť jeho napadnutého rozsudku, keďže v spojení s rozsudkom prvostupňového krajského súdu, s ktorým z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany tvoria jeden celok, dáva odpoveď aj na túto časť jej námietok.

Sťažovateľka napokon namieta, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku aplikoval § 219 ods. 2 OSP, hoci na to podľa nej neboli splnené podmienky, keďže najvyšší súd „pripustil dôvodnosť argumentácie Sťažovateľky ohľadom posúdenia vratky DPH ako obchodu a neobvyklej obchodnej operácie podľa AML zákona“.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

K označenej námietke sťažovateľky ústavný súd v prvom rade (opätovne) poukazuje na zodpovedajúcu časť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, v ktorej sa uvádza:

„Argumentácia žalobcu vo vzťahu k pôvodu predmetnej platby označenej ako nadmerný odpočet DPH v tom zmysle, že ide o platbu zo štátneho rozpočtu sa javí aj podľa názoru najvyššieho súdu ako dôvodná, avšak len do tej miery, pokiaľ zodpovedá aj finančným prostriedkom a transakciám konkrétneho klienta žalobcu. V tomto prípade podľa najvyššieho súdu na liberáciu - vyvinenie sa z predmetného skutku samé o sebe nepostačuje len existencia platby, ktorá má pôvod zo štátneho rozpočtu, označená ako nadmerný odpočet DPH, pretože výške vrátenej DPH formou nadmerného odpočtu nezodpovedajú predchádzajúce obraty či transakcie na príslušnom účte podnikateľa.“

Vychádzajúc z citovanej časti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že podľa jeho názoru v danom prípade nemožno uvažovať o tom, že by sa najvyšší súd v otázke posúdenia „vratky DPH“ ako obchodu podľa zákona na ochranu pred legalizáciou stotožnil s argumentáciou sťažovateľky. Tá totiž namietala, že predmetnú finančnú operáciu ako obchod nemožno posúdiť, keďže išlo o platbu zo štátneho rozpočtu. Najvyšší súd však túto finančnú operáciu (rovnako ako krajský súd) ako obchod posúdil, najmä vzhľadom na to, že suma nadmerného odpočtu DPH zjavne vybočovala z bežného rámca obchodov konkrétneho klienta sťažovateľky. Sťažovateľkou namietaná skutočnosť, že išlo o platbu zo štátneho rozpočtu, ktorú najvyšší súd ako relevantnú akceptoval, teda

nebola vo vzťahu k jeho konečnému záveru (že v danom prípade išlo o obchod podľa zákona na ochranu pred legalizáciou) rozhodujúca. Ústavný súd preto ani túto námietku sťažovateľky nepovažoval za dôvodnú.

Vychádzajúc z uvedených skutočností, sumarizujúc už vyslovené čiastkové závery, ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti. Najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľky uplatnenými v jej odvolaní proti rozsudku krajského súdu a svoje právne závery, na základe ktorých rozhodnutie prvostupňového súdu ako vecne správne potvrdil, aj logickým a presvedčivým spôsobom odôvodnil. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ako ani postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, teda nevykazujú také ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia sťažovateľkou označených práv. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2018